Ч. 92 | Субота 26 цьвітня (8 мая) 1897 | Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

З Ради державної

10. засїданє Палати послів з дня 6 мая 1897.

Бурливе засїданє.

Коли лиш десята часть з того правда, що принесли нинїшні ґазети о вчерашнім засїданю Палати послів, на котрого порядку дневнім була поставлена справа обжалованя міністрів, то можна би справдї погадати, що наш парляментаризм пережив ся і що найменше потребує як найскоршої санациї. Вчерашнє засїданє було так бурливе, як може ще нїяке доси. Засїданє треба було аж два рази на довший час переривати, щоби роз'ярені посли успокоїли ся і лиш з великим трудом удало ся довести засїданє до кінця. Цїлу бучу викликали Нїмцї лїберали, або — як они тепер себе називають — партия поступова, визвавши славяньских послів, з котрих Чехи, яко найбільше інтересовані, виступили в оборонї. Настала по тім завзята сварка, підчас котрої посли взаїмно називали себе то зрадниками, то дураками, почали „тикати“ собі, ба, відтак мало ще не стали бити ся; ловили вже за каламарі, хотячи ними одні в других кидати, ставали одні против других з кулаками і т. д. Надармо президент Катрайн і віцепрезидент Абрагамович старали ся успокоїти роз'ярених. До президента кликано: А то красний президент! Де він? Де Катрайн? До віцепрезидента, котрий якийсь час заступав президента, крикнув хтось словами: „Auf dem Dache sitzt ein Greis, der sich nicht zu helfen weiss“. Настала загальна веселість і по цїлій Палатї понїс ся сьміх.

Коли відтак настала перерва засїданя, буча мимо того не притихла, посли Іро (нїмецкий народовець з фракциї Шенерера) і Герольд (Молодочех) почали сварити ся та прискочили до себе з кулаками. Около них і посла Вольфа збили ся посли в тїсну громаду і здавало ся через хвилю, що прийде до великої і загальної бійки. Трохи успокоїло ся, коли відкрито засїданє на ново, але відтак настала знов така буча, що треба було другий раз переривати засїданє. Хід засїданя був слїдуючий.

Початок вчерашного засїданя.

Президент Катрайн відкриваючи засїданє присьвятив кілька слів сочувства з причини смерти княгинї д'Алянсон, рідної сестри Єї Вел. Цїсаревої. — Пос Ганайз (з партиї Діпавлього) поставив пильне внесенє в справі заказу вивозу худоби з Тиролю до Бавариї.— Пос. Чарковский поставив пильне внесенє в справі нужди в Новім Торзї. — Социяльно-демократичні посли поставили пильне внесенє в справі вибору комісиї з 48 членів, котра би виготовила проєкт закона язикового. — Пос. Карльон (партия Діпавлього) поставив внесенє в справі зміни закона виборчого з 2 цьвітня 1893 о виборі послів до Ради державної.

По черзї ухвалено внесенє пос. Брзорада в справі збільшеня членів комісиї леґітимацийної на 36 членів. — Президент міністрів ґр. Бадені відповідав на інтерпеляцию пос. Гофмана з причини застановленя ухвали міста Опави (Громада міста Опави ухвалили була протест против розпорядженя язикового). Президент міністрів сказав, що акция полїтична лежить поза кругом дїланя репрезентациї міста і длятого розпорядженє шлеского президента краю єсть зовсїм оправдане; мимо того рекурс внесений до міністерства справ внутрішних буде прихильно залагоджений, бо правительство не хоче, щоби єго посуджувано о спинюванє ухвал полїтичної натури.

Справа обжалованя міністрів і буча в парляментї.

Розпочало ся перше читанє внесеня в справі обжалованя міністрів за видане розпорядженя язикового для Чехії і Морави. Дискусию над сим внесенем розпочав президент міністрів ґр. Бадені, котрий в довшій промові доказував, що вже давнїйше, почавши від 1869 р. централїстичні міністерства видавали розпорядженя язикові для Галичини і Дальмациї в 1863 р., а з того виходить, що й теперішне правительство мало право видати такі розпорядженя. Президент міністрів зазначив також, що теперішним розпорядженєм язиковим невдоволені лиш урядники Нїмцї, а правительство обовязане дбати о інтереси людности.

Пос. Кайзер і Функе мотивували відтак свої внесеня. Бесїда Кайзера була досить спокійна і не зробила нїякого вражіня. Аж виступив пос. Вольф і сказав: То, що тут сказав ґр. Бадені, єсть виразним і найзухвалїйшим глумом для нїмецкого народу і дивно менї, що від президента міністрів не жадано рахунку в иньший спосіб. Ґр. Бадені виступив тут з такою певностию себе, що можна би думати, що він дістав знову похвальне письмо, котре, що правда не буде оголошене, але котре він має в кишени. Переговори з Угорщиною не довели до нічого і народи Долитавщини будуть знов мусїли оплачувати промисл і банки мадярскі. Щоби для тої угоди позискати Чехів, видано розпорядженя язикові. Безмежне огірченє обняло цїлий нїмецкий нарід у всїх єго

---

20)

ГОРБАТИЙ.

(З польского — повість Йосифа Корженьовского).

(Дальше).

Гнатко вертав тепер з Августівского, де перебував якийсь час у давного шкільного товариша, нинї вже дїдича. Коли спішив до дому, щоби в часї вакаций, що задля недостачі занятя і учительских обовязків були такі небезпечні для старого пана Анзельма, не лишати вітця самого, стрітив нашу героїню і записав собі ту хвилю в нотатцї, а ще сильнїйше і виразнїйше в памяти. Але не знаючи, що то за одна і чи коли небудь в житю ще раз з нею зійде ся, привязував до тої стрічи лише тілько ваги, кілько привязує ся до милого і чарівного виду, що нераз промигне в щасливій хвили перед душею чоловіка.

Видко що і Уршуля також не забула єго і з початку певне досить часто споглядаючи на хатку і підпис в своїй книжочцї, вбила собі єго в память; але тяжко гадати, щоби жеищина з такою головою, таким певним і рішучим характером могла надто займити ся мужчиною, котрого лише раз бачила, тим більше, що мусїла о чім иншім думати. Вскорі навіть забула о книжцї і записаній в нїй стрічи, бо обставини, в яких жила, вибили їй то цїлком з голови.

Нарбут завіз єї до Владиславова, місточка положеного о 12 миль в бік від Мариямполя, на самій граници пруский, від котрої дїлила єго лише річка Ширвінд. То хороше місточко, досить людне і украшене величавою церквою, котрої основателькою була як раз та Цецилія Рената, так тїсно звязана з нашим оповіданєм. Старий Литовець не міг найти більше затишного закутка, колиб навіть хотїв внучку укрити перед погонию якого небезпечного почитателя. Однако не то мав він на метї. Він знав, що єї нїхто не буде глядати, але що хотїв усунути єї більше перед честною любовю Мариняна, як перед злими намірами Каспра, а крім того бажав, щоби була під родинною опікою і окружена любовю та старанєм як у него дома, завіз єї тут до матери своєї синової, а до рідної бабусї Уршулї.

Була то добра, весела і поважна старушка, котрої чоловік Гаврило Больковский, був колись урядником на коморі в Верболові, куди їде дорога до Королївця. По смерти чоловіка, панї Больковска одержала невеличку пенсию, а маючи трохи ощадженого гроша купила собі домок в Владиславі і тут поселилась. Гарна церков, дешевість житя, тишина в місточку, а крім того ще й та обставина, що Владиславів не мав тодї постійного лїкаря, спонукали єї вибрати собі то місце на мешканє. Она бо любила вправдї молити ся, але ще більше любила лїчити. Не було лїку, а кого би она не знала, а удїляла своїх рад з такою вірою, чи то хто приходив до неї з бородавкою і лишаєм, чи занедужав на пропасницю або на горло, що кождому додавала своєї віри і тому певне нераз удавалось їй щасливо лїчити. Тому мала велику славу не лише в місточку, але й в охрестности, а веселий настрій, доброта серця і побожність придбали їй загальне поважанє.

По смерти зятя хотїла зараз взяти до себе внучку, але Нарбут єї упередив і не дав, за що мала до него щирий жаль. Коли тепер станув перед єї ґанком, на котрім сидїла панї Больковска з якоюсь матїрю та оповідала їй що має зробити, аби єї син позбув ся мертвої кістки на руцї; коли їй заявив, що привозить Уршульку до неї на якийсь час і просить, аби єї любила і пильнувала, старушка так утїшила ся, що навіть не докінчила рецепти і відложила єї на пізнїйше, а кинула ся на шию старому Литовцеви і цїлком забула о своїм гнїві.

Нарбут не виявляв цїлковито причини, які єго спонукали розставати ся з улюбленою внучкою, противно, сказав бабуси, що уважає справедливим, аби тим скарбом, що їм ще лишив ся, єму по синї, а їй по дочцї, дїлили ся совістно так довго, аж Бог не запорядить инакше долею їх дитини. Забавивши кілька днів і натїшивши ся Уршулею, котра знала, що щось є, але не сьміла випитувати о то дїдуся і тїшила ся радостию і щастєм бабусї, Нарбут попращав ся і виїхав.

Уршулька скоро розгосподарила ся в домку панї Больковскої; дістала хорошу комнатку,

верствах. Ґр. Бадені здивує ся, що тепер настане. Тепер побачить він, що значить наша сила! Тепер ми перед Чехами, Словінцями і иншими маловартними народами....

Сї послїдні слова викликали в Палатї страшенне обурене. Пос. Горіца крикнув: Не висказуйте ся так безвстидно! — Скаля до Вольфа: То зухвалість! В Палатї робить ся страшенний крик; посли з правицї схопили і збігли ся до Вольфа, кричать і грозять єму кулаками. Зі всїх сторін чути голоси: То німецка культура! То безвстидність! Віцепрезидент Абрагамович дзвонить і взиває до спокою, але єго нїхто не слухає. Молодочехи ловлять за каламарі і грозять Вольфови. Вольф до Абрагамовича: Зробіть спокій; прецї коли хочете, можете бути енерґічним! З лївицї кричать: Так, але тогди, коли Поляк говорить. Не розуміємо. чого ті панове так обурили ся. — Герольд: Лиш чоловік без образованя може так відзивати ся. — Горіца: Можете ричати, кілько вам захоче ся, але засї вам посувати ся аж до безвстидности! — Пешке до Молодочехів: Таке поведене кваліфікує вас до коршми! — Горіца: Коршма то ваше житє! — Вольф кричить: Коли не умієте вести ся в парляментї, то не давайте ся вибирати на послів, бо хиба маєте своїх виборців за дураків! По сих словах настає ще більше обурене і крики. Молодочехи прискакують знов до Вольфа, грозять єму кулаками і жадають, щоби відкликав, що сказав, а Вольф каже, що не відкличе. Абрагамович дзвонить але на дармо і на конець перериває засїдане.

Новинки.

Львів дня 7-го мая 1897.

— Затверджене вибору. Є. В. Цїсар затвердив вибір Фел. Гневоша власгителя більшої посїлости в Новосїлках на презеса, а о. Теофиля Калужнацкого греко-кат. пароха в Загірю на заступника презеса ради повітової в Сяноцї.

— Ц к краєва Рада шкільна ухвалила між иншими на засїданю з дня 4-го мая: 1) Затвердити вибір п. Ів. Якубовича і о. Мар. Топольницкого на відпоручників ради повітової до ц. к. окружної ради шкільної в Товмачи і вибір Жиґм. Туртельтавба, учителя ізраїльскої релїґії на представителя того віроісповіданя до ц. к. окружної ради шкільної в Долинї; 2) визначити на представителя учительства до ц. к. окружної ради шкільної в Камінцї струмиловій Володисл. Гайльмана управителя 5-кл. школи народної в Буску; 3) іменувати учителями в школах народних: Вас. Породка старшим учителем 5-кл. школи народної в Камінцї, Саву Мельника учителем в Білцї, Ґр. Мурина управителем 2-кл. школи в Словитї, Мар. Єзьораньску учителькою в Крисовичах, Стан. Яроня старшим учителем 6-кл. школи мужескої в Ярославі, Ядв. Шишковску управителькою і Мар Голиньску молодшою учителькою 2-кл. школи в Красичинї; 4) затвердити в учительстві о. Полїевкта Кміта греко-кат. катихита при гімназиї в Дрогобичи; 5) перемінити від 1-го вересня 1897 школу народну одноклясову в Вільшаницн на двоклясову, а триклясову в Ягольници на чотироклясову; 6) приймити до відомости справозданя ц. к. краєвих інспекторів шкільних з люстраций: гімназиї в Золочеві і шкіл народних в округах: чесанівскім, перемишляньскім і бобрецкім.

— Від дра Йосифа Олеськова одержуємо отсе письмо з просьбою о поміщене: Аґенти корабельні з Італії і з Бремен розсилають до наших людий лїтографовані листи. без нїякого підпису, обчислені на то, щоби людий зваблти до Арґентини. Ті листи, в котрих на чолї поміщено моє імя, розуміють наші люди так, що я поручаю їм Арґентину до пересслюваня. Я вже перестерігав раз в часописях перед тим надужитєм мого імени, але що й тепер ще богато людий паде жертвою того обманьства, то ще раз публично перестерігаю перед еміґрациєю до Арґентини. Не дайте ся люди на підмову корабельним аґентам. бо загприте за про дурно маєток, погубите себе і ваші родини. (Инші наші часописи прошу о повторене сеї перестороги). — *Др. Йосиф Олеськів*, професор учительскої семинариї у Львові.

— Панна Саломея Крушельницка, виїхала не до іспаньского Сант-Яґо, як ми вчера подали, лише до чілїйского столичного міста Сант-Яґо в полуднєвій Америцї. В дорогу вибрала ся п. Крушельницка з Медіоляну дня 24-го цьвітня.

— П. Василь Король, аґроном і люстратор тов. „Просьвіти", виїде дня 7 мая с. р. в повіт сокальский на люстрацию читалень і господарств селяньских сполучену з викладами о справах просьвітних, господарских і економічних. Відтак відбуде ся така-ж люстрация: в першій половинї червня в повітї бобрецкім, а в першій половинї липня в повітї яворівскім. Позаяк люстратор буде лишень в тих громадах, де находять ся вже читальнї „Просьвіти", або де они на-певно мають бути засновані, то-ж ті громади що не мають ще читалень „Просьвіти" і хотять у себе їх заложити та з викладів люстратора користати, нехай зголосять ся: з повіту бобрецкого до фiлїї „Просьвіти", а взглядно до голови тої фiлїї Вп. п. Романа Сосновского, судиї в Бібрцї, а з повіту яворівского до Вп. п. Сидора Бриттана, кандидата нотарияльного в Яворові.

— Пригоди на зелїзници. В недїлю дня 2 мая о годинї 3-тій по полудни їхав поїздом зі Львова один жид. Коли вихилив голову з ваґона, вітер зірвав єму капелюх з голови. Чи відтак подорожний надто за капелюхом похилив ся, чи двері отворили ся, досить що опинив ся на зелїзничім шляху, а колеса ваґона обтяли єму праву ногу при кістцї. Нещастного довезено до Кракова, де стация ратункова віддала єго до шпиталю.

— Золотий годинник вартости звиж 300 зр. украдено вчера перед полуднем в готели „Жоржа" у Львові послови соймовому п. Вікторови. П. Віктор лишив годинник на столї в своїй комнатї і вийшов на хвилю не замикаючи дверий. Коли вернув, годинника вже не було. Виновником єсть імовірно якийсь волоцюга з улицї, що закрав ся до готелю і скористав з нагоди.

— Розбійничий напад. Дня 29 січня с. р. около 3-ої години по полудни явив ся у Леопольда Конопацкого, пенсионованого старшого военного інтенданта у Львові при ул. Ґротґера ч. 10 молодий, прилично одїтий мужчина з просьбою о милостиню. Коли Конопацкий відмовив, кинув ся він на 70-лїтного старця і почав єго душити, причім вибив єму один зуб. Служниця Конопацкого почувши стукіт вибігла до передної комнати, поглянула там, а побачивши свого пана в небезпечности прикликала сторожа і разом з ним зловила напастника. При слїдстві показало ся, що то Хаім Рахміль Рубінштайн, горговельний помічник. До нападу намовив єго Людвик Кос, вояк 30 полку піхоти, з котрим Рубінштайн служив у войску і сидїв разом за крадїж в арештї. Дня 5 мая розпочала ся розправа против Рубінштайна в львівскім судї (Коса судить войсковий суд). Обжалований признав ся до вини, між тим як Кос зізнає, що єго намовив Рубінштайн. Трибунал засудив напастника на 6 лїт тяжкої вязницї.

— Огнї. В Городищи королївскім згоріли дня 29-го цьвітня с. р. чотири загороди селяньскі. Огонь вибух о 9-ій рано, а завдяки північно-західному вітрови спасла ся церков, котра була у великій небезпечности. Шкода в части обезпечена виносить 3.500 зр.

— З Чортківщини пишуть: В селї Звиняча справляв Михайло Кравчук хрестини і з тої на-

---

розложила свої книжки і рисунки, взяла під свій заряд кухню і обору, де була одна корова, прикрасила вікно вазонками і жила спокійно та щасливо тим більше, що від давна привикла до самоти, до працї чи то ручної чи умислової та до дїяльного житя. Лише часом згадувала Маріяна, коли не могла чого добре нарисувати, або свою стрічу в Полудници, коли переглядала книжку з рисунками та наткнула ся в нїй на образок пустки. Старушка привязала ся до неї цїлим серцем, бо тяжко було не полюбити тої хорошої, статочної, обичайної і милої дївчини. Лише того жалувала, що не могла внучки на нїчо лїчити. Бог так сотворив Уршулю, що на єї хорошім тїлї не було нї одного пятна, нїякий лишай не поганив єї, нїякий піхурець нїколи не показав ся, нї пропасниця єї не томила, нї ті хороші зуби нїколи не заболїли. Отже не маючи нагоди показати своєї штуки на найдорожшім для неї сотворїню, велїла їй бабуся зараз з початку носити на шиї бодай червоний, вовняний шнурок, аби охоронити єї від болю горла, коли би єї часом той біль напав. Уршуля, що пізнала слабу сторону бабусї, цїлком не опирала ся єї приказови, тим більше що поглянувши до зеркала побачила, що червоний шнурок завязаний бабунею на єї лебединій шиї, був їй дуже до лиця. Однако треба признати, що Уршуля не зробила того тому, аби кому небудь приподобати ся, бо в такім малім місточку і так не було кому показувати ся, а она до того була заєдно дома при роботї.

Однако то тихе і трудяще житє не було таке спокійне, як би повинно бути і як на то заслугували дві слабі, безборонні женщини, що мали для всїх як найлїпшу волю і нїкого навіть в думцї не обиджували. Не обійшло ся тому без дїймаючих прикростий, перед котрими нїгде не можна скрити ся, навіть у Владиславові. Десять місяцїв по приїздї Уршулї до місточка, іменовано там нового бурмістра. Займаючи ся, як звичайно з початку дуже ревно своєю службою довідав ся бурмістр, що в домі старої вдови єсть прехороша дївчина, єї внучка, котра по смерти бабусї унаслїдить не лише домок але ще й 40.000 в заставних листах.

Бурмістр був чоловік вже не молодий, немилого вигляду лиця, палкий і истивий, а то тим більше видко було по єго чертах, що коли був зворушений або розгнївав ся, о що у него не було тяжко, тодї починала дрожати єго спідна губа і погано викривляла ся. Крім тої хиби, що дуже єго поганила, мав ще над чолом великий наріст. Він вправдї закривав єго як міг, але що наріст більшав, а волосся меншало, то висував ся що хвилї зпід непевного покритя і разив очи. Бурмістр побачив раз і другий Уршулю в церкви, признав що справдї дуже красна, а хоч видалась єму надто поважна і горда, то однако надїяв ся, що удасть ся єму позискати єї собі, бо числив дуже на свою бурмістрівку повагу.

В тій думцї відвідав стару вдову, але щоби не ухибити своїй повазї першої особи в місточку, що глядає знакомости з такою малозначною вдовою і щоби лїпше укрити свої наміри сватаня, замовив ся з просьбою о раду на свій наріст на чолї, бо він і о тім дізнав ся, що панї Больковска знає неоцїнені тайни особливо на такі подарунки, котрими часом непрошена природа надїляє людске тїло.

Очевидно що старушка приймила єго з отвертими раменами; Уршуля ж глядїла в якоюсь тайною відразою на то лице, в котрім пробивала ся і глупота і непевний характер.

Коли бурмістр почав говорити, чого прийшов, вийшла зараз і дала собі слово, що кілько разів він прийде, она не покажесь єму на очи. Панї Больковска оглянувши наріст, порадила єму, щоби велїв принести собі з трупарнї або з кладовища людский череп і виломивши з відповідного місця кусник кістки, обводив кождого дня рано перед всходом сонця і натще тою кісточкою свій наріст, першого дня раз, другого два, третого три і так дальше, доки не зникне. Бурмістр удав, що вірить, слухав одним ухом запевнень старушки, що то певне поможе, що она вже тілько а тілько разів випробовала того средства, а тимчасом споглядав на двері комнатки, куди пішла Уршуля. По якімсь часї, видячи що не показує ся, невдоволений з враженя, яке зробив, попращав ся і вийшов, впевнивши, що вскорі прийде знов і донесе о успіху лїкарства.

Старушка затирала руки, що лїчить таку особу як бурмістр; але Уршуля сказала їй від разу:

— Не тїште ся бабуню, бо то лукавий чоловік.

— Ти звідки знаєш? — спитала старушка.

— Бачу — відповіла Уршуля з тою певностию, яку дає талановитим людям бистрий зір.

За кілька днів прийшов пан бурмістр знов і Уршуля вийшла з комнати, не окавуючи нїякого невдоволеня чоловікови, котрого боялася, хоч цїлком не знала, звідки походить та боязнь. Ті відвідини і все однакі приими повтаряли ся кілька тиждкнів. До трупарнї або на кладовище бурмістр і не гадав посилати, однако удавав перед старушкою, що точно держить ся єї рад і що, як єму здаєть ся, наріст значно вже зменшає ся. Панї Больковска признала також, що значно зменшає ся і розповідала всїм, як знаменито іде лїчене бурмістра.

годи купив в коршмі два літри горівки і за 10 кр. булок. Коло церкви заступили єму дорогу три „страхи", відобрали горівку, а єго самого добре набили. Показало ся відтак, що „страхами" були: паробок Мальований і два єго товариші.

— Спізнив ся з замовленєм. Недавно надійшла з Англії до Австро-Угорщини кореспонденцийна карта з адресою: Вп. п. Яков Штайнер, фабрикант скрипків в Абсом з Тироли. В карті тій домагав ся якийсь Англієць від фабриканта Штайнера цінника єго фабричних виробів. Кореспонденцийну карту звернено адресатови з такою заміткою: Адресат не жиє. Вже від 1683 року спочиває на кладовищи в Абсом.

— Розстрілянє анархістів. Дня 4-го мая о 5-ій годині рано розстріляно в Монтюні в Іспанії пятьох анархістів засуджених на смерть в наслідок динамітного замаху, якого допустили ся в часі процесиї в сьвято Божого Тіла в Барцельоні.

— Помер о. Іван Валявский, парох в Либохорі, скільского деканата, в шпитали у Львові, в 69-ім році житя а 39-ім сьвященьства.

Телеграми.

Відень 7 мая. До Pol. Corr. доносять з Будапешту, що можна з певностию припускати, що цілий ряд предложень угодових буде рівночасно предложений обом парляментам

Константинополь 7 мая. Потверджає ся вість, що Турки взяли Фарзалю.

Атини 7 мая. Армія наслідника престола уступає в порядку до Домокос, де сподівають ся атаку Турків. Бриґада Смоленьского осталась в Велестіно і буде боронити Вольо.

Льондон 7 мая. Льорд Сельсбері заявив на зборах ліґи Прімрозе, що всї обави з причини грецко-турецкої війни розвіяли ся рішучо, а мир Европи поставлено на ліпших основах, як коли небудь в послідних часах.

Переписка зі всїми і для всїх.

Оповістки

Адольф Бернацкий, коваль-слюсар в Королївці повіт Борщів виробляє всїлякі знаряди господарскі, а іменно плуги, одно- дво- три- і чотироскибові, також плуги до корчунку з кованого зелїза по умірених цінах і з ґарантиєю. Потрафить також стягнути і забезпечити попукані мури церквий за помочию зелїзних скоб (анкрів). На жаданє може виказати ся похвальними сьвідоцтвами.

С. Ч. в Т.: В Боснї і Герцеґовинї стоїть все, отже й заряд домен і лїсів під управою тамошного краєвого правительства в Сераєві (K. k. Landesregierung in Serajevo). Коли хочете туди дістати ся, мусите подати просьбу о принятє до тамошного правительства краєвого і приложити до подання всї сьвідоцтва. Язик урядовий єсть там німецкий, але й треба знати краєвий язик (сербский) бодай на стілько, щоби можна порозуміти ся з тамошними людьми, що для Славян, специяльно Русинів річ легка. Яка єсть платня служби лїсової і в якій ранґї могли би Ви там бути приняті — сего ми тут не могли розвідати і подаємо Вам длятого таку раду: В Надвірній єсть державний лїсничий п. Кастелевич (здає ся нам — Поляк), котрий служив кілька лїт в Боснї, а тепер перенїс ся сюди. Удайте ся отже до него листовно з просьбою о пораду і інформацию, а може ще лїпше було би, як би Ви могли до него поїхати і особисто з ним поговорити. — **Е. П. в Тар.:** Присланий льос ми одержали, але мусите підождати, заким будемо мати час за тим походити. — **Ад. Б. в Ін.:** Ваш сербский льос доси не вильосований. — Згадані льоси з черновецкого банку можна би купити, бо остаточно сплата ратами не єсть занадто висока, готівкою 96 зр., ратами 108 зр., отже ріжниця всего 12 зр.; але зважте: Ви купуєте льоси по курсї, отже значно висше як їх номінальна вартість. Припустїм, що Вам щастє не допише і Ваші льоси будуть витягнені лиш в амортизациї; тогди Вам не верне ся не лиш та надвишка 12 зр., яку Ви заплатите при купнї на рати, але не вернуть ся навіть всї ті гроші (96 зр.), які би Ви заплатили купуючи по курсї за готівку, значить ся, будете мати ще кількадесять риньских страти. Цїлий зиск з того буде хиба той, що будете кілька лїт тїшити ся пустою надїєю. Купованє льосів на рати для людий, у котрих і найменший гріш має велику вагу, значить майже то само, що гра на льотериї — тїшать ся надїєю і тратять ся; та хиба ріжниця, що тїшать ся довше, а не мають нагоди тратити ся частїйше і зруйнувати ся через то зовсїм. Ми би для того не радили нікому, хто має маленькі доходи, шукати щастя і забезпеки своєї будучности в льосах. Далеко лїпше було би, як би ті люди, кождий злишний гріш складали в касах ощадности. Зложені там гроші не лиш не пропадають, ні в цїлости ні в части, але ще й несуть проценти. Специяльно почтові каси ощадности дають можність навіть найбіднїйшим людем, дрібними крейцарами (по 5 кр.) складати собі капіталик. То далеко практичнїйше. При льосах так само як і на льотериї єсть більше шанс не виграти нїчого, як виграти. Цїла ріжниця в тім, що бодай цїла вкладка не пропадає. — **А. Б. в Перем.:** Коли Ви вже знайшли роботу при старостві, то ми би Вам радили спровадити собі від Келера у Львові (Köhler, ул. Баторого 28) лїтоґрафовані скрипти і учити ся рахунковости державної та робити іспит. З тим можете скорше дійти до кусника хлїба. З початком 1898 р. будуть при всїх старостах установлені окремі департаменти рахункові (наслідком нового закона податкового), і зможете там дістати добру і сталу посаду. До колеґії в Римі можете подавати ся з початком шкільного року, коли буде розписаний конкурс (подавати ся треба до львівскої гр. кат. консисториї), але які з того вигляди? Насамперед питанє, чи будете приняті, бо число питомців обмежене, а межи богато кандидатами єсть вибір. А припустїм, що Вас би й приняли: будете мусїли учити ся чотири роки, станете сьвящеником, дістанете якусь „голодівку", та будете нарікати на свою долю, на сьвіт і людий; не буде з Вас хісна нї Богови нї людем. Що-до справ воєнских, то найлїпше поінформуйте ся на місци в т. зв. Platz-Kommando; там Вам найлїпше скажуть. Та й ми би мусїли то само зробити, а на то не маємо часу; треба би Вам хиба довго на то чекати, заким би ми могли знайти догідну до того пору. — **Ів. Бер. в Олієвій Кор.:** До фабрики зелїза в Пасїчній коло Надвірної треба поїхати і там особисто у директора фабрики просити о принятє. Листовно годї що вдїяти, а тим менше можемо ми що помочи. На час науки треба мати свій харч і одїж, отже треба би згодити ся у котрогось з тамошних робітників, щоби дав помешканє і харч за відповідну заплату. Вже по трох місяцях дає фабрика ученикам малу платню, а відтак що раз більшу місячно і вже тим можна собі помагати і учити ся. По скінченій науцї виписують хлопця на челядника і він може яко робітник остати ся при фабрицї, або шукати собі деинде якогось заробку н. пр. у якого майстра, а відтак і сам може вийти на майстра.

☞ (Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок анї карт кореспонденцийних до відповіди).

Деякі, особливо женщини увірили і побачили також велике поменшенє тїлистої кулї на чолї бурмістра.

Але одного дня прийшов бурмістр цїлком змінений, так що ледве єго спізнали. На голові мав хорошу, з крученим волосєм перуку, що спровадив собі єї з Варшави і під котрою зник поганий наріст о много лїпше як від лїченя панї Больковскої. Високі і накрохмалені ковнїри виставали з під хустки на шиї, новий ковнїр від сурдута блищав здалека сьвіжою червоностию; при шпадї була нова китиця, на руках чисті рукавички, а запах рожевого олійку розійшов ся по цїлім домі, коли побув кілька хвиль і розіпнявши сурдут відкрив перед сорочки, що як видко сильно був напущений тими пахощами.

Старушка кинула насамперед засумований погляд на перуку, котра показувала, що єї знаменитий пацієнт вже видко махнув рукою на єї лїки і хотїв иншим способом укрити перед людскими очима свою пога у хибу; а Уршуля що попри цїлу свою повагу, яка походила нераз з задуми, була частїйше весела, а деколи навіть аж пуста, трохи в голос не розсьміяла ся, коли побачила так зміненого бурмістра, що більше поганого як звичайно. Однако та веселість скоро перейшла, бо увиділа, що бурмістр якось дивно на неї споглядає, немов би слїдив, яке враженє зробить на нїй то нове перебранє єго урядової голови. Коли-ж вибігла з чувством тревоги, яка нераз находить на дївчат в подібних случаях, бурмістр відкашельнув і не укриваючи вже своїх намірів, просто попросив о руку панни Уршулї.

Старушка знаючи чувства своєї внучки для тої голови міста, котру и она сама цїнила лише тому, що на нїй був наріст, незвичайно змінила ся і сама не знала, що відповісти. Але коли побачила, що очи бурмістра стали вже бігати від нетерпеливости а спідна губа почала вже трясти ся і кривитись, так застрашила ся, що пробовкнувши кілька слів о несподіваній чести, о значіню і повазї єї особи, о сирітстві Уршулї, о єї дїдусю Нарбутї, без котрого не може сама рішати, заявила вкінци, що сама не має нїчо против того, але мусить ще поговорити з внучкою і напише до Нарбута.

Невдоволений з такої крученої відповіди бурмістр, що сподївав ся з огляду на свій уряд і на свою нову з Варшави спроваджену перуку як найлїпшого принятя, скривив губу ще більше, встав і забирав ся до виходу. Тодї старушка, щоби нагородити єму свою непевну відповідь спитала з співчутєм:

— А як же там кісточка, певне вже мало що лишило ся?

— Є, дайте но тому спокій! — відповів скрививши ще більше. — Не такі як ви лїчили, а нїчого не зробили. Впрочім, що кому до того, що у мене на голові. От подумайте лїпше над тим, щоби я мав скоро відповідь і то не таку, як нинї, бо я не який там молокосос, аби мене збувати нї тим нї сим.

Руки опали бідній вдові коли, промовлено до неї таким тоном і коли пан бурмістр вийшовши, тріснув дверми від сїний так, що аж вікна затрясли ся. Сїла блїда і зажурена, причуваючи, що спокійні єї днї проминули і що той пацієнт, з котрого надїяла ся тілько потїхи і чести, може стати на будуще причиною великого клопоту.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Кроховецкий

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові

улиця Кароля Людвика число 9.

приймає

абонамент на всї дневники

по цїнах оригінальних.

З нинїшним днем (перенесено з улици Академичної ч. 3 і на ново) відчинено при улици **Гетманьскій ч. 8** (Готель Victoria) під фірмою:

ІВАН БАЧИНЬСКИЙ

Торговлю товарів корінних, Віктуалів, Овочів полудневих, лікерів краєвих і заграничних, Ласощий, Руму, Коняку, Чаю, Вина Горівки, Консервів і всїляких Делїкатесів, — получену:

з комнатами до снїдань.

Зимні і горячі закуски, БУФЕТ богато заосмотрений в самі новости, делїкатеси і доборові присмаки. — Страви горячі (на сьвіжім десеровім маслї) через цїлий день. — По театрі горячі вечері.

ПИВО ПИЛЬЗНЕНЬСКЕ просто з бочки. — ПОРТЕР АНГЛИЙСКИЙ. — **PALY-ALE.** — Великий вибір всїлякого **ВИНА** на міри і фляшки. — ЛІКЕРИ, — КОНЯКИ, — ШАМПАНИ.

Услуга скора. — Цїни дуже дешеві.

З глубоким поважанем

ІВАН БАЧИНЬСКИЙ

28 улиця Гетманьска ч. 8.

Бюро оголошень і дневників

приймає

ОГОЛОШЕНЯ

до всїх дневників

С. Кельсен у Відни

поручає:

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем.— Збірники на воду. — Комплетні уряджения купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для Галичини і Буковини

ГЕРМАН ГАМЕЛЬ у Львові Пасаж Газсмана ч. 8.

На жадане висилає ся катальоґи.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові

улиця Кароля Людвика число 9, приймає

абонамент на всї дневники по цїнах оригінальних.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.